

**ŮZDĚLAVACÍ KNIHOVNA „HLASU LIDŮ“
V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH.**

Vychází ve lhůtách libovolných, nejméně čtyřikrát do roka.

Ročník I.

Číslo 2.

BOJ PROTI KŘÍŽI

NEB

UTRPENÍ KATOLICKÉ CÍRKVE V MEXIKU.

DÍL I.

NAPSAL V. VEDRAL.

Cena Kč 4.—,
na 10 výtisků jedenáctý zdarma.

1 9 2 8.

Nákladem Českého tiskového spolku v Č. Budějovicích.
Tiskem Českoslov. akc. tiskárny, filiálky v Č. Budějovicích.

Nihil obstat.

Magre Dr. Carolus Slavík,
censor ex offio.

Nr. 3.095.

Imprimatur.

Episc. Ordinarius Boh.-Budvicensis,
die 21. Martii 1923.

† Simon, Episcopus.

Církev pronásledovaná.

**Svobodo, kolik zločinů se napáše
ve jménu tvém!**

Církev Kristova má čtyři známky, dle nichž pozná se její pravost. Jest jedna, svatá, obecná či katolická a apoštolská. Všechny tyto známky má církev římsko-katolická a proto jest to pravá církev Kristova.

Někteří theologové však praví, že katolická církev má ještě jednu známku, dle níž lze bezpečně poznati také její pravost a ta jest, že je pronásledovaná, jak jí to bylo předpověděno. Neboť Kristus Pán řekl: ». . . . vztáhnou ruce své na vás, a pronásledovati vás budou« (Mat. 26, 12), jinde: »a budete v nenávisti všechněm pro jméno mé« (Mat. 21, 17), a jindy opět: »Ven ze škol vyženou vás, ano přichází hodina, že každý, kdo vás zabije, domnívati se bude, že by tím Bohu slou-

žil« (Jan 16, 2). A skutečně nebylo žádného století, aby církev katolická nebyla v něm pronásledována, když ne všeobecně, alespoň v některé zemi. I ve století dvacátém, které chlubí se humanitou a hlásá uskutečnění hesla: rovnost, volnost, bratrství, má katolická církev své mučedníky. Stačí jen vzpomenouti, kolik katolických kněží, mimo pravoslavné, bylo nevinně pronásledováno, žalářováno a usmrceno na příkl. v Rusku. Podobné pronásledování katolické církve panuje nyní ještě ve větším měřítku pod vládou presidenta Callesa v Mexiku. Sám státní tajemník papežský kardinál Gaspari o tom napsal v »Poselství ke katolickému tisku« zaslaném v únoru 1928 redaktoru katolické korespondence »The Commonweal« v New. Yorku, Michaelu Wiliamsovi toto:

»Dějiny ještě nepoznaly ničeho, co by se tomuto pronásledování rovnalo, ani v prvních dobách církve, poněvadž za Nerona, Caliguly a Domitiana nepronásledovalo se náboženství v soukromých bytech a katakombách. V přítomné době netrpí se ale v Mexiku ničeho, co jen poněkud jest katolickým, ani soukromé sloužení mše svaté, ni udílení svátosti. Vše to v četných případech trestáno bylo smrtí, vždycky aspoň peněžitými pokutami, vězením nebo bičováním. Popravy jsou na denním pořádku. Jakýkoli způsob brutálního násilí oproti katolikům děje se zcela beztrestně. Užívá se nejzločinnějšího znásilňování, aby katolici svedeni byli k odpadu od víry a uvrženi byli v občanskou a morální korupci.«

Přítomný spisek snaží se zachytiti alespoň některé z pramenů, pokud jsou přístupny, z nichž dovidáme se úžasné věci o utrpení katolíků mexických. Snaží se o to ze dvou příčin: aby vzbudil zájem o jejich utrpení a zároveň, aby varoval československé katolíky před nebezpečím podobným.

V prvním díle spisku líčeny jsou stručné dějiny Mexika, jakož i dnešní jeho stav, dále charakterisován jest president Calles a jeho protináboženské zákony a konečně následuje líčení pronásledování církve. V druhém díle, který vyjde v dohledné době, přihlíženo bude též k sociálnímu prostředí, v němž zápas se odehrává, a v líčení utrpení mexických mučedníků bude pokračováno.

Kéž úmyslu, který spisek sleduje, alespoň z části podaří se dosáhnouti!

Mexiko minulosti.

Ve století patnáctém staly se dvě události, jež možno směle nazvati světodějnými. Bylo to vynalezení knihtisku Janem Guttenbergem z Mohuče koncem r. 1440, a objevení Ameriky r. 1492 Krištofem Kolumbem. Vynález Guttenbergův způsobil rychlé rozšíření vzdělanosti do všech vrstev, takže dnes i chudý člověk těšiti se může z plodů kultury. Objev Kolumbův pak prospěl nejen nesmírně vědě, ale způsobil i pronikavé změny hospodářské a přispěl nemálo k blahobytu lidstva.

My katolíci můžeme býti hrdi, že oba slavní

mužové vyšli z našeho středu, kterážto skutečnost sama poráží ty, kteří nás obviňují z tmářství a zpátečnictví. První větší kniha, která vyšla z tiskařského lisu Guttenbergova, bylo r. 1456 Písmo sv. a Kolumba do neznámých nebezpečností vedla nejen touha po objevení nové cesty do Indie, ale také snaha po rozšíření křesťanství. Bez těchto událostí, které znamenají rozhraní dvou epoch lidských dějin: středověku a novověku, jak chatrné bylo by dosud vědění lidské! Za nepříznivých okolností vydával se Kolumbus na cestu, objevil novou zemi, ale byv u dvora osočován, dočkal se černého nevědku. Objev Kolumbův způsobil však, že do zámoří hrnuli se noví lidé, kteří činili objevy další. Tak r. 1513 překročena po prvé Evropany šíje Panamská a objeven Tichý oceán. A když Hernandez de Cordova r. 1517 a Juan de Grijalva r. 1518 objevili nynější Mexiko, ale pro odpor domorodců nemohli se nikde v zemi usaditi, vyslal Diego Velasquez, místodržitel na Kubě, důstojníka Fernanda Corteza, aby země té dobyl. Ferdinand Cortez narodil se r. 1485 ve Španělsku v Madellině v Estremaduře, kde otec jeho byl setníkem pěchoty. Fernando byl velmi nadaný, studoval práva, ale touha po dobrodružném životě a po hrdinských činech vyhnala jej r. 1504 za moře, kde snažil se napřed vžítí do nových poměrů a teprve potom podnikl činy, které ho na vždy proslavily.

Současníci líčí Corteza jako muže vysoké po-

FERNANDO CORTEZ.

(Podle staré ryliny.)

stavy, krásného vzezření, jasných záměrů a pevné vůle. Nebezpečí a nouze ho neodstrašily. Náležel k nej přednější m vojevůdcům, neboť často s malými prostředky dobyl velikého vítězství, uměl neschopné indiánské voje co nejúčelněji využít. Dovedl hnědé i bílé své vůli podrobiti a v celek uvést, takže byli skoro jedním duchem ovládnuti.

Byl velice mírný a domorodcům hleděl jejich tvrdý úděl zmírniti mírnými zákony. Byl sice velikým v bourání, ale také veliký ve tvorbě (Jan Macháček: Ferd. Cortez).

Cortez zemřel r. 1547 v Castileji u Sevilly ve Španělsku, právě tak stíhán nevďekem, jako Kolumbus. Tělo jeho bylo převezeno do Mexika, kde byl pohřben v kostele Ježíše Nazaretského, ale když r. 1823 chtěla chátka hrob jeho rozmetati, podařilo se několika odvážným mužům pozůstatky jeho v noci zachrániti. Nyní jsou pohřbeny v Itálii v obvodu statků vévody Terra-Nuova-Monteleone, posledního potomka jeho rodu.

Tento Fernando Cortez vyplul v únoru r. 1519 z Kuby s 11 loďmi, na nichž nalézalo se 110 námořníků, 553 evropských vojáků, 200 domorodců a 14 děl. Společně s ním vydali se na cestu misionáři Juan Diaz a Pater Almedo. Místodržitel Velasquez snažil se později, když pojal nedůvěru, dáti Corteze na cestě zadržeti a přinutiti jej k návratu, ale Cortez ničeho nedbal a 20. dubna téhož roku přistál u břehu Nového Španělska, jak Mexiko bylo Grijalvem nazváno. A hned založil na

pobřeží pevnost »La villa rica de la vera Cruz«, což znamená »bohaté město pravého kříže«. Nyní se jmenuje město zkráceně Vera Cruz.

Když Mexiko bylo objeveno, obýval je národ Azteků, jehož jedna část jmenovala se Mexikové (od azteckého slova Mexitli, t. j. bůh války). Cortez, aby přinutil své lidi k udatnosti proti nesmírné přesile dobře ozbrojených domorodců, spálil s jejich vědomím všechny své lodě až na jednu, a postupoval pak v Mexiku k městu, které jmenovalo se tenkrát Tenochtitlan a kde tehdy panoval mocný císař Azteků Montezuma. Do r. 1526 podrobil Cortez, ovšem po nesmírných svízelistech a těžkých bojích španělské koruně celé Mexiko. Opanování Mexika hrstkou lidí zůstane povždy jedním z největších hrdinství v dějinách.

Přes svou dobývačnost získal si Cortez o Mexiko a jeho lid velikých zásluh. *Aztekové stáli sice na značném stupni kultury, ale při tom byli hrubými modláři a také lidožrouty. Sám císař Montezuma pojídal při hostinách jako pochoutky dětské maso; také mnohý Španěl zajatý v bitvách, jehož srdce obětováno bylo napřed modlům, ocitl se pak v útrobách azteckých bojovníků.*

Vrchní bůh Aztéků nazýván byl Tezcatlipoca (neviditelná bytost). Jeho obraz bohatě zlatem a drahými kameny ozdobený byl upečen z těsta pšeničné mouky a proto byl občas obnovován. Oči modly byly zelené, zuby žluté; těsto zaděláno bylo *krví dětskou a panenskou.*

Této modle obětovány byly tisíce lidí, proto také, když Španělé navštívili kapli tohoto boha v hlavním chrámu, zpozorovali, že podlaha i stěny její jsou pokryty několik palců silnou vrstvou vyroněné uschlé lidské krve. Modlám obětování byli zajatci, děti otroků, někdy chudší rodiče své děti k témuž účelu prodali, a někteří porobení kmenové museli ročně odváděti určitý počet mužů, panen a dětí za oběti.

Aztečti kněží asbestovým nožem rozřízli nešťastnou oběť, vyrvali jí srdce z těla a ještě kouřící vhodili na rozpálenou pánev jako oběť bohům; tělo stalo se pak kořistí kanibalů.

Takových obětí vyžádal si jejich strašlivý kult ročně na tisíce. Vždyť jenom, když byly kladeny základy ku hlavnímu chrámu krvavé modly indiánské, bylo obětováno nestvůře na 20.000 lidí. Mnoho se mluví sice také o ukrutnosti Španělů v nově objevených zemích, ale i když víme, že opanování takové země bez násilí se neobejde a násilí Španělů nijak neomlouváme, přece jenom se nám zdá, že kritika španělské politiky koloniální v mnohém přehání, ježto jde o národ katolický. A tu zvláště historikové protestantští hledí nanéstí barev co nejčernějších. Není však daleko doba, kdy kulturní svět bude souditi jinak.

»Na první pohled vzbuzuje pád říše aztecké zármutek, ale uvážíme-li že pro své poddané a pro vyšší zájmy lidstva tato říše příliš málo vykonala, netřeba jejího pádu želeť.« Tak čteme

ve velmi pěkné knize od Kleinpaula-Macháčka: »Ferd. Cortez a dobytí Mexika«. Spisovatel pak ještě dodává: »Aztekové nejen že zadržovali vyšší vzdělání v zemi, dávali i špatný příklad svým vasalům. Oni to byli, kteří hrůznou pověru dále šířili, které ročně tisíce lidí padlo za oběť. *Mnoho nescházelo, aby celou zem přeměnili v jatky*« (str. 154). Spisovatel odsuzuje sice také Španěly, ale tyto temné vlastnosti Azteků zvláště vyzvedá.

Dějepisec profesor Dr. Jos. Šusta ve svém spisu: »Světová politika« (Vývoj svobodných států v Novém světě) na str. 59. píše takto:

»Způsob, jakým španělská moc ovládala ohromné plochy, měřící přes 13 mil. km, téměř po tři století, byl zajisté výkon pozoruhodný a zajišťoval i domorodému obyvatelstvu rudošskému, jakmile bylo překonáno úvodní období násilnické konkvisty (dobývání), aspoň mír a poměrně vlivnou správu.«

Tyto soudy nám jen potvrzují, co také jinde dobrého o Cortezovi a práci Španělů, hlavně řádů františkánského, dominikánského a j. je uvedeno.

Cortez na místo sbořeného města Tenochtitlanu postavil v krátké době nové město, jež nazval Mexikem, které, co do výstavnosti, mohlo závoditi s mnohým městem evropským. Na místě starého pohanského chrámu, který byl svědkem tolika tisíců krvavých obětí nešťastníků, založil Cortez velebný dóm, v němž místo krvavých kvasů barba-

MONTEZUMA II.,

který byl císařem indiánského kmene Aztéků v době, kdy Fernando Cortez dobýval jeho říše — Mexika. Byl výtečným válečníkem.

rů přinášena jest za spásu lidí nekrvavá oběť Nového zákona. Horlivý Pater Almedo, který s Cortezem všechny svízele prodělával a o pokřesťanění Indiánů má velikou zásluhu, stal se prvním mexickým biskupem. Profesor Marians Cuevaz napsal ve svém velikém díle »Historia dela Iglesia en Mexico« (Dějiny církve v Mexiku) tato slova:

»Bylo-li nazváno dobytí Mexika neuvěřitelnou básní heroickou, dobytí duchovní, založení katolické Církve v zemi Anahuacově jest ještě více uskutečněním jedinečné svaté básně míru a lásky. Sotva za půl století bylo zničeno jedno z největších barbarství na světě a osm milionů domorodců se podrobovalo zákonům civismu a pravdy, zhuštěným v nauce katolické. Vznikly krásné charitativní i vzdělávací ústavy a spravedlnost pronikala stále hlouběji.« Již roku 1553 byla založena v Mexiku universita a škol stále přibývalo. (»Naše Listy«, 3. září 1926.)

Proslulý přírodovědec a cestovatel Alexandr Humboldt († 1859), který v Mexiku pobyl téměř celý rok, napsal: »Žádné město v Americe nemůže se pochlubit tak důležitými vědeckými institucemi jako Mexiko.« Zajisté, že slova ta vydávají působení katolické církve v Mexiku vysvědčení to nejlepší.

Mexiko dnešní.

Dnešní Mexiko jest spolkovou republikou, která se skládá z 28 států. Na severu hraničí se Spojenými státy severoam., na východě rozprostírá se záliv mexický, Honduras a Quatemala a na západě Tichý oceán. Mexiko měří 1,989.200 km² a dle statistiky z r. 1921 má 15,500.000 obyvatel, tedy jen o 2 mil. více než naše republika, ač je více než čtrnáctkrát větší. Naše republika totiž měří 104.641 km² a má 13,610.405 obyv. (dle sčítání z r. 1921).

Před stoletím bylo Mexiko ještě mnohem větší, ale mírovou smlouvou z r. 1853 muselo Severoamerické unii odstoupiti 9 států v rozloze 2,409.970 km².

Obyvatelstvo Mexika, jak nemůže ani jinak býti, jest velmi různorodé a počítá se, že Kreolů, t. j. potomků původního španělského obyvatelstva jest 20 proc., Mesticů (míšenců bělochů a Indiánů) 45 proc., Indiánů 34 proc. a černochů 1 proc. Indiánů se počítá v Mexiku přes 4 miliony. Mesticové tvoří ponejvíce t. zv. střední stav, Kreolové jsou živlem nejbohatším, velkostatkářským. Dle vyznání jest přes 90 proc. Mexičanů katolíky, jen hrstka je protestantů, židů a bez vyznání.

Země je bohatá na kovy, ale i půda je úrodná. V severním Mexiku mají čtvero ročních počasí, v jižním pouze dvojí, léto a období dešťů. V již-

ním Mexiku je do výše 1000 m podnebí horké, od 1000 do 2000 m průměrná teplota 20—25° C a tedy vlastně věčné jaro, teprve od 2000 m výše je podnebí studené, kde teplota klesá pod 20° C a dostavují se mírné mrazy. T. zv. čára ledová je tam mnohem výše než u nás.

Hlavní město Spolkové republiky jest Mexiko, které jest zároveň hlavním městem stejnojmenného státu. Mexiko má kolem 800.000 obyv. a bylo zbudováno, jak uvedeno jest již v první části, na troskách indiánského města Tenochtitlanu Ferd. Cortezem.

Rozkládá se na planině na úpatí sopečného pohorí a jest obklopeno četnými jezery. V blízkosti nalézá se též známá sopka Popocatepetl. Podnebí v městě nebylo pro množství močálů právě nejzdravější, ale odvodňovací práce značně stav ten již zlepšily. Jinak honosí se město znamenitými stavbami. Velkolepá jest kathedrála, zbudovaná na místě starého chrámu pohanského. Jest 120 m dlouhá, 58 m široká a má dvě ohromné lodě s 20 postranními kaplemi. Hlavní oltář jest zbudován z mramoru, zlata, stříbra a mědi. Na balustrádě, kterou jest oltář opatřen, jsou umístěny 62 sochy. Uvnitř převládá sloh dorský, zevně renaissanční.

Poměry mezi Mexikem, jež bylo nazýváno také královstvím Nového Španělska, a mezi zemí mateřskou se ovšem během staletí změnily a jak při různosti zájmů ani jinak býti nemůže, byly hodně napjaté. To vedlo konečně k tomu, že Mexiko se

po četných bojích od Španělska odtrhlo. Toto však teprve r. 1836 uznalo jeho neodvislost. Z počátku bylo Mexiko císařstvím, leč panování generála Iturbide, který prohlásil se 11. května 1822 sám za císaře Augustina I., bylo velmi krátké. Již 19. března 1823 byl Augustin I. přinucen vzdáti se trůnu a Mexiko prohlášeno za spolkovou republiku, jejíž ústava byla vypracována dle ústavy Unie severoamerické. Prvním presidentem byl generál Victoria. Avšak ústava ta dobře Mexiku nesvědčila a proto od prohlášení samostatnosti jest zmítáno častými převraty a občanskými válkami. Zejména liberálové snažili se vždy, aby pošlapáním nejprimitivnějších práv a svobod většiny obyvatelstva země neměla ani klidu ani pokoje. Vládcové tito vystupovali vždy velmi příkře proti katolické církvi, konfiskovali její majetek, rušili kláštery a pronásledovali církev, sami na její účet se obohacující. Z četných bojů domácích stojí za zmínku také pokus francouzského císaře Napoleona III., dosaditi na císařský trůn v Mexiku rakouského arciknížete Maxmiliána, bratra císaře Františka Josefa. Maxmilián dal se zlákat, ale odvalu onu zaplatil životem, neboť byl odbojnými vojsky presidenta Juareza, jenž byl podporován Spojenými Státy, zajat a 19. června 1867 v Queretaru zastřelen.

Dle ústavy z 5. února 1857, která v podstatě dosud trvá a byla jen dalšími protikatolickými zákony za Carranzy r. 1917 a později za Callesa

zhoršena, skládá se mexický parlament či, jak říkají, kongres, ze sněmovny poslanecké a ze senátu. Poslanců jest 250 a jsou voleni na 2 leta; senátorů, kteří jsou voleni na 4 leta, jest z každého spolkového státu po dvou. Do sněmu může býti zvolen občan 25letý, do senátu 30letý. Volební právo mají pouze muži a to ženatý od 18 let, svobodný od 21 let. President je volen na 4 leta.

Mimo to ještě každý spolkový stát má svou zvláštní ústavu a své zákony, které ovšem jsou v souhlasu se zákony republiky. Každý spolkový stát má svého guvernéra, sněm a státní soudní dvůr; vše voleno jest obyvatelstvem.

Školní návštěva v Mexiku jest povinná, bezplatná a každá obec má povinnost zřídit školu obecnou. Přes to však je v Mexiku dosti analfabetů, ježto při tak řídké obydlenosti veliké té země lze věru těžko dokonalou návštěvu školní provést a pak za neustálých zmatků politických školství velmi trpělo. Nejlepší školy tam měli katolíci, ovšem, že byly jejich školy soukromé, požívaly však práva veřejnosti. Vojenská povinnost v Mexiku jest všeobecná od 20 let.

Třebaže ústava z r. 1857 byla katolíkům nepřátelská, přece jen mohla církev plnit svoje poslání, zvláště, když také byla období, kdy některý president alespoň trochu byl katolíkům nakloněn. To těžko nesli protivníci katolické církve, kteří zapomněli, čím Mexiku byla, a umínili si zničit ji v Mexiku úplně.

Když za pomoci Wilsonovi podařilo se Carranzovi svrhnouti presidenta Huerta, vydal 5. února 1917 zákon: »*Politické konstituce Spojených států mexických*«, jenž provádí do důsledků odluku státu od církve, vlastně ani ne odluku, jako spíše naprosté zotročení církve. Carranza byl zastřešen a nástupcem jeho stal se generál Obregon. Ale i tehdy, třebaže se dalo církvi, kněžstvu a katolikům mnohé příkoří, přece jen mohla církev ještě alespoň žít. Teprve když Obregona vystřídal Calles, nastala církvi v pravém slova smyslu cesta křížová.

Plutarso Elias Calles.

»Tyranů na trůně i presidentském křesle zná historie dosti a ve všech končinách světa, ale člověk tak zvířecích způsobů, jako mexický dobrodruh Calles, sotva kdy stál v čele nějakého státu.« Tato charakteristika Callesova, kterou přinesl »Čech«, zdá se býti přehnanou, ale není, jak se čtenář přesvědčí v kapitole o pronásledování církve. Podrobností o osobě Callesově není mnoho. Dle některých zpráv jest Calles bývalým učitelem, dle jiných byl také kdysi methodistickým kazatelem. Čas. »New York Work« přinesl v říjnu 1926 o Callesovi zprávu, že není katolikiem, ač prý v Boha věří. Jeho rodina jest však prý katolickou a jeho dcera měla církevní sňatek. Jiné zprávy

uvádějí, že Calles je Mestic, t. j. míšenec z krve španělské a indiánské.

Mexikán Caro vydal knihu pod názvem »Bolše-

PRESIDENT CALLES.

vický diktator Mexika« a v ní popisuje Callesa takto: »Po otci je Calles Turek, žid anebo Syřan z Libanonu; po matce je jaqui (Indián). Svě mládí prožil za velmi různých poměrů a již tehdy jevil sklony k nejzvrácenějším dobrodružstvím. Pro své »hrdinské kousky« byl od otce vyděděn; vedl bídný, neřestný život, až se mu konečně podařilo

vzdor svým skrovným školským vědomostem získati místo učitele. Jeho chování nesloužilo valně k mravní výchově žáků. Ale přece podařilo se mu v jeho chytrosti, která jej nikdy nezůstavila na rozpacích, pomocí různých manévrů stále se prodíratí výše, až konečně za revoluce roku 1910 viděl pro sebe otevřenou cestu ke kariéře. Ale upadl do rukou svých nepřátel a měl býti zastřelen. K tomu však náhodou přišel jeden z jeho přátel a svým vlivem zachránil jej před smrtí. Brzo na to stal se Calles municipálním úředníkem ve své vlasti. Maje tak značnou pravomoc, předvolal z kolonie severních Amerikánů svého bývalého záchrance a dal jej ještě se třemi jinými pověsiti na telegrafní tyči. Po celé hodiny bavil se tímto hrozným divadlem.« — Později stal se Calles guvernérem v Sonoře, a z této provincie vyhnal všechny katolické kněze. Potom povolal jej Obregon ke spolupráci ve vládě. A když doba Obregonova президенství uplynula, odstranil Calles svého soupeře, generála Florese, a stal se proti ústavnímu řádu presidentem a diktátorem. (Čech, 8. března 1928.)

Nechť tomu však jakkoliv, jedno jest jisto, že Calles jest socialista, nakloněný zásadám bolševickým a tím lze si také pak vysvětliti jeho přímo zuřivé pronásledování katolické církve. Politicky náležel Calles ke straně progresivní a to již v dobách, kdy byl stálým sekretářem války za svého předchůdce Obregona.

Tuto stranu progresistů vytvořili radikální politikové, sympatisující se socialismem. Calles se také svým socialistickým smýšlením netají, jak se chlubily zdejší listy socialistické, které dávají Callesa za vzor našim odpůrcům katolické víry. Americké listy Hearstovy přinesly doklad o tom, že Calles jest přímo ve spojení s moskevskými bolševiky. Calles totiž poslal mexickému vyslanci Badillovi v Rusku dopis, v němž jeho styky s bolševiky za účelem propagandy násilnického komunismu jsou potvrzeny. Dopis onen z anglicky psaných listů amerických přinesl dne 22. listopadu 1927 český časopis »Katolík«, vycházející v Chicagu.

Zní doslovně v překladu takto:

»Mexico, D. F. 25. července 1925.

Señor Professor Don Basilio Badillo, Ministr of Mexico, Leningrado, Rusia.

Vážený soudruhu!

Četl jsem s velikou pozorností zprávu, kterou jste laskavě mi poslal o všeobecné situaci na Rusku, a přesvědčil jsem se, že vzdor propagandě, kterou imperialistické země vedou proti socialistickému hnutí ve velké té zemi, pochod ku povznesení a osvobození potlačovaných tříd a to nejen v území ruských hranic, nýbrž daleko za nimi v jiných evropských zemích s přátelskou rukou osvobodí se utlačované třídy v myšlence rovnosti,

kteráž jest sledována a jež stála světový proletariát již tolik krve a obětí.

Znamenám též se zájmem ujednání, jež jste učinil s Livitnovem. Když jsem se sešel s tímto soudruhým při své poslední cestě do Berlína, objevil se mi jako velký a upřímný přítel Mexika a našeho případu, a peníze, jež mu budou svěřeny pro naši propagandu, budou účinně vynaloženy. Blahopřeji vám k tomuto ujednání.

Vydal jsem potřebný rozkaz o b ě a n u ministrovi pokladního departmentu, aby uložil k vaší dispozici v Paříži 100,000 (sto tisíc dollarů), které laskavě doručte nebo uložte k dispozici Livitnova. Nařídil jsem, aby peníze ty poslány byly přes Londýn a Barcelonu, abychom se vyhnuli každé nediskretnosti našich zájmů.

Račte mne informovati o nejzajímavějších událostech světového zápasu a vyjádřiti můj obdiv a úctu soudruhu Livitnovu, jemuž přeji mnoho úspěchů v našem zápase.

S nejlepším poručením vaší laskavé rodině a upřímným objetím pro vás, můj soudruhu a příteli, zůstávám váš

P. Elias Calles.«

»SG—PEC.«

Calles mimo to pomocí státních peněz šířil komunistickou propagandu také v sousedních státech, hlavně mezi Indiány. Ale ani tím se nespokojil, nýbrž pomáhal také bolševikům v Číně, jak vidno

z tohoto rozkazu, který dal Calles mexickému pokladnímu departementu:

»Občanu sekretáři pokladu a veřejného úvěru:

Račte naříditi občanu generálnímu národnímu pokladníkovi, aby poukázal telegraficky finančnímu agentu Mexika v New Yorku sumu 50.000 (padesát tisíc dollarů), jež mají býti odevzdány občanu Basilio Badillovi, vyslanci Mexika v Rusku na propagační výlohy ve prospěch Mexika v Číně.

Nařídte, aby tato položka zařazena byla jako tajné výlohy presidentského generálního štábu. Effective Suffrage No-reeleccion.

Národní palác, Mexiko, D. F., 10. ledna 1927.

President republiky P. Elias Calles.«

SG—PEC—RL.

Hearstovy časopisy mají originál tohoto rozkazu, byl jim dodán protibolševickým zaměstnancem mexické vlády.

Obnos tento však nebyl jediným příspěvkem na šíření bolševické propagandy v Číně.

O Callesově bolševickém smýšlení promluvil také v r. 1926 na katolickém sjezdu v Manchesteru Mexičan Fr. Ricardo, jenž se zmínil též o souvislosti mezi pronásledováním církve v Mexiku a mezi ruským bolševismem. Pravil, že vlastnímu pronásledování církve v Mexiku předcházely velké

bolševické štvance mezi lidem. Calles nechal přijíti pohnáhlu celou armádu ruských Židů do země; dnes se odhaduje jejich počet na 104.000. Když přišlo první vyslanectví ze sovětského Ruska do Mexika, prohlásil president tento den za národní svátek a vydal heslo, že od nynějška se musejí vychovávat mexické děti bez náboženství. *Calles jest sám přesvědčeným stoupencem bolševických zásad a při jeho bezohledném pronásledování církve hraje jistou roli snaha, zabavením církevního majetku zahájiti systematické znárodnění všeho soukromého majetku. Domníval se, že hlavní podporu svých snah nalezne ve Spojených státech, jejichž protestantismus mu schváli jednak pronásledování katolíků, jednak že mu pomůže zalhati pronásledování v široké světové veřejnosti. Bohužel uskutečnily se jeho výpočty příliš věrně. Vlastního velkého pomocníka mexického násilného řádění jest však hledati ve světovém zednářstvu. Zednářství skotského obřadu sahá v Mexiku až k roku 1824. Roku 1890 bylo v Mexiku neméně než 12 velkolóží a 202 lóže. Tyto lóže udržovaly odjakživa nejuzší styky s lóžemi Spojených států. («Našinec», 26. listop. 1926.)*

Jak zuřivým odpůrcem katolické církve jest zednářstvo, svědčí výrok vůdce francouzských zednářů Bernandina, který pronesl při jedné hostině r. 1911: »Nezapomínejte, že my jsme proti církvi (la contre-église) a že musíme zmařiti vliv náboženství v jakékoliv formě. Naším nejstraš-

nějším nepřitem je církev. je šelmou, která jest sice smrtelně raněna, ale která má ještě ve smrtelných křečích sílu k poslednímu, zoufalému útoku.« Tak zednáři soudí o církvi a proto již snadno pochopíme zuřivost Callesovu a jeho pochopů proti katolíkům. Calles jest totiž nejen socialista a bolševik, ale také zednář. Píše to o něm severoamerický zednářský list »Masonic Digest« v červencovém čísle r. 1926 a praví, že Calles jest svobodným zednářem 33. stupně. Ubohé Mexiko, ubozí katolíci, kteří sténají pod krutovládou takového krvežíznivého, fanatického tyrana.

President Calles nastoupil po Obregonovi, který rovněž byl odpůrcem katolíků a v kruzích právnických panuje názor, že je presidentem nezákonným jako celá ta jím chráněná ústava: Sám novoyorský »neklerikální« časopis »Wall Street Journal« o tom napsal:

»Mexická konstituce z r. 1917, v níž jsou nenávistné paragrafy protikatolické, není dílem mexického lidu, nýbrž dočasné a bezohledné diktatury, vojenské vlády generála Carranzy. Odtud si také vysvětlíme, proč většina mexického lidu protestuje rázně proti takové rozluce, jakou na základě rozhodnutí z r. 1917 provádí Calles. Ústava ta odhlasována sborem Carranzou povolaných a jen z jeho přátel vybraných mužů, nikoli však od právoplatného zastupitelstva lidu. Proto vůbec tato konstituce nemá zákonitého charakteru.

Ke všemu ta konstituce je nestvůrná, plná

vnitřních odporů. Na př. praví se tam, že kongres nemůže odhlasovati zákony, které by zřizovaly nebo zakazovaly nějaké náboženství. Záro-

GENERÁL OBREGON.

veň se tam však praví, že vláda má právo rozhodovat o náboženské bohoslužbě a vnější její úpravě.

Dále sám Calles, který je zednářem 33. stupně, nemá zákonitě kvalifikace pro úřad presidentský,

protože ústava vylučuje z tohoto úřadu zcela zřetelně vůdce vojenského povstání. A Calles takovým vůdcem byl r. 1920. Jestliže nezákonný prezident tvrdí, že církev je státem ve státě, nechť se uváží, že jest sám členem společnosti tajné, která sama je skutečným státem ve státě — a sice velice mocným a státnímu pořádku nebezpečným.

Netoliko podle ústavy z r. 1857, nýbrž i podle ústavy z r. 1917 nesmějí nikdy moc zákonodárná, exekutivní a soudní ani dvě z moci těch býti spojeny v jedné fyzické nebo morální osobě. Zákonodárná moc kolektivních korporací (parlamentu a senátu) nesmí býti nikdy přenesena na jednotlivce. Přesto však Calles dostal toto zmocnění a na základě tohoto vydal protikatolický zákon. A při tom nepřestává prezident tvrditi, že musí proti katolicismu hájiti ústavu.

Jak vidět, socialistickému tyranu na křesle presidentském je právo naprosto lhostejné; on má v rukou moc a proto se domnívá, že má i právo znásilňovati obrovskou většinu obyvatelstva. Právě jako jeho soudruzi, rudí katané v Moskvě.

Proticírkevní zákony mexické.

Pro nedostatek místa nemůžeme uváděti zde celý zákon, citujeme však z encykliky sv. Otce Pia XI., kterou v r. 1926 vydal o pronásledování

katolíků v Mexiku biskupům celého světa, onu část, která proticírkevním zákonem se obírá a tak si každý učiní představu, jak hrozné poměry v Mexiku dnes zavládají. Mimo to slova encykliky opřena jsou o skutečná fakta, jež nelze popřít. Svatý Otec praví:

Rozlukou Církve a státu, jež byla prohlášena, není Církvi, jako osobě oloupené o všechnu čest občanskou, přiznáno žádné právo v době současné a jest zakázáno nabýti ho v budoucnosti. A státním úředníkům se dává možnost míchati se do kultu a vnější kázně církevní. Kněži jsou postaveni na roveň řemeslníkům a dělníkům, ale s tím rozdílem, že nejen musí býti rodem Mexičané a nesmějí převyšovati počet, ustanovený úředníky jednotlivých států, nýbrž jsou zbaveni všech práv politických a občanských jako zločinci a blázni. Předpisuje se mimo to, že spolu s komisi, v níž zasedá deset občanů, kněži mají dávat zprávu úřadu, když se nějakého chrámu ujmou, o svém přestěhování a řeholních slibech, ježto řády a kongregace nejsou v Mexiku povoleny. Jsou zakázány veřejné bohoslužby mimo kostel a bez dohledu vlády. Chrámy jsou prohlášeny za majetek státní. Biskupství, kanonikáty, semináře, kláštery, nemocnice a všechny ústavy pro dobročinnost jsou Církvi vzaty. Nemá naprosto nic. Co měla v době, kdy byl zákon odhlasován, přešlo na národ a každý může udati, když by věděl, že Církev má něco v držení prostřednictvím jiné osoby a stačí zá-

konem pouhé udání, jež jest podkladem zakročení. Kněží nemají práva přijímati dědictví, vyjímaje případy nejbližšího příbuzenstva. Církev nemá žádného práva, pokud se týče manželství věřících, jež jest pravoplatné, jen když uzavřeno jest před úřadem. Vyučování jest sice prohlášeno svobodným, ale s tímto obmezením: Kněží a řeholníci nesmějí otevírati nebo řídití obecné školy. Z vyučování jest vyloučeno přísně náboženství, a není ani dovoleno vyučovali děti soukromě. Studia, vykonaná v ústavech, řízených Církví, nejsou uznána a ony ústavy nesmějí vydávati vysvědčení. Ctihodní bratři, ti, kdož vymyslili, schválili a dali sankci takovému zákonu, neznali buď, že patří právem božským Církví, jako dokonalé společnosti, založené pro společnou spásu lidí Ježíšem Kristem, Vykupitelem a Králem, úplná svoboda, aby mohla splniti své poslání, ačkoliv taková nevědomost připadá neuvěřitelnou po dvaceti stoletích křesťanství v národě katolickém a u lidí pokřtěných, čtějících »strhnouti Dům Páně pevně zbudovaný a dobře stojící na skále«, nebo byli zachváćeni zběsilostí uškoditi každým způsobem Církví.« »Lidové Listy«, 28. listopadu 1926.)

K tomuto zákonu přibýly záhy ještě další a horší. Na příkl. ve státě Tabasco je zvláštní zákon, jímž se katolickým kněžím nařizuje povinné ženění. V jiném státě Hidalgo je zákon, který nepřipouští více než šest kněží v jednom městě. Ve státě Yucatan se dokonce předpisuje kněžím, jak

mají udělovat sv. svátosti a jakého materiálu při tom mají užívat. A jak kruté tresty stihají ty, kteří se proti zákonům těm provinili! Na př. pokuta do 500 pesos (několik set Kč) nebo vězení 14 dnů, jest trestem docela obyčejným. Čl. 10. tohoto po-
dařeného »zákona« praví: »Zřízení kultovní ne-
smějí nikdy, ať ve shromáždění veřejném ať sou-
kromém neb při úkonech kultu nebo hlásání ná-
boženství, kritisovati základní zákony státu nebo
státní úřady ani všeobecně, ani pro jednotlivé
případy. Porušení tohoto ustanovení trestá se žalá-
řem od jednoho roku do pěti let.« — Stačí tedy,
aby buď kněz nebo některý zřízenec chrámový řekl
o tyranii Callesově pravdu a žalář mu je ihned
otevřen. Takových drakonických opatření má zá-
kon plno. Jak je protimyslný a jen na týrání ka-
toliků vymyšlený, lze snadno posouditi z těchto
příkladů:

Kdyby do Mexika zavítal dnes některý z našich
kněží, na př. za účely studijními, nesměl by tam
sloužiti mši sv., poněvadž je cizinec a kdyby se
odvážil to přece učiniti, musel by zaplatiti buď po-
kutu nebo by putoval do vězení a ještě by měl
naději, že bude ze země vyhoštěn. Nebo, kdyby
kněz šel zaopatřovat nemocného, propadá trestu,
poněvadž úkon bohoslužby vykonal mimo chrám,
kde jediné bohoslužba je dovolena. A s knězem
byli by trestáni i ti, kteří zaopatřování sorganiso-
vali. Tedy snadno by byl trestán i na smrt ne-

mocný, který požádal, aby mu příbuzní kněze zavolali.

Takové jsou ty zákony mexické, pro něž socialisté horují, schvalující pronásledování katolíků a nazývající šílené řádění Callesovo a jeho stvůr bojem proti temnotě. Ostatně podobný zákon pro Československo navrhoval ve sněmovně také býv. poslanec, předseda Vol. Myšlenky Dr. Bartošek, ten se také socialistům a komunistům velmi líbil. Ač zákon nazvaný »Politické konstituce Spojených států mexických« byl vydán již r. 1917, přece jeho účinky dostavily se mnohem později. Předně byla obava prováděti zákon najednou a proto postupováno z počátku opatrně. Tu katolíkům zabrána škola, jinde kostel nebo jiné příkoří učiněno, ale celkem přece jen církev mohla ještě žít. Za druhé některé spolk. státy nesouhlasily se zákonem a tak mu nezjednávaly platnost, právě, jako mnozí úředníci, kteří viděli, že zákon byl by hoden snad peleše lotrovské, ale nikoliv spořádaného státu.

Proto i když nastoupil Calles úřad presidenta, třebaže o něm bylo známo, že je socialistou, důvěřovali katolíci, že postavení jejich se nezhorsí. Sami mexičtí biskupové takovou nadějí chovali, ale byli zklamáni. Sotva že Calles v úřadě presidenta se ohřál, naléhal na to, aby nesmyslný zákon o odluce státu od církve byl prováděn se vši rozhodností. A tak nastaly katolíkům v Mexiku chvíle, které připomínají pronásledování křesťanů

za dob pohanských césarů, ba ještě horší, neboť jak praví sv. Otec Pius XI., za časů Nerona, Diokleciána a j. byly křesťanům ponechány alespoň katakomby a služby Boží soukromé, ale Calles se svojí smečkou slídí i po soukromých pobožnostech a věřící pak krutě pronásleduje.

Pochopitelně, že katolíků mexických zmocnilo se rozechvění, když bylo vyhlášeno, že dnem 31. července 1926 zákon nabude mocí práva a se vši přísncostí že bude prováděn. Liga na obranu náboženství, kterou si katolíci založili, vyhlásila zákonům těm boj a mexické dámy oděly se ve smutek, rovněž tak muži. K tomu obmezili katolíci co nejvíce své potřeby, nekupující věcí zbytečných, jakož i návštěvu divadel, hostinců a podob. si odepřeli. Doufali, že takovým hospodářským bojkotem donutí vládu k ústupkům. Z počátku se zdálo, že bojkot bude mít úspěch, ale dle všeho úspěch ten není tak pronikavý, aby zjednal katolíkům úlevy. Bojkot se oslatně nedá ani dobře provádět, poněvadž *katolíci jsou zbaveni svobody tisku i volnosti slova.*

Vedle hospodářského bojkotu, který organizovala Liga na obranu náboženství, nařídili mexičtí biskupové pastýřským listem ze dne 26. července 1926, aby od 31. července byly všechny kněžské bohoslužebné úkony v kostelích zastaveny, poněvadž nelze za okolností, které vláda stanoví, kněžstvu vykonávatí svůj úřad svobodně. Modlitba věřícím v kostelích je dovolena. Otcové rodin jsou ve svě-

domí zavázání, neposílali dítek do státních škol, v nichž jest ohrožena víra a mravnost žáků a v nichž se užívá učebnic, které porušují náboženskou nestrannost.

Jinak biskupové napomenuli věřící k důvěře, ale zároveň vyzvali je k činnosti. Pastýřský list volá: Modlete se vroucně k Bohu a k Neposkvřnění! Čiňte pokání a dávejte almužny! Dejte na jevo váš zármutek, zdržující se světských radovánek. Snažte se všemi pokojnými a dovolenými prostředky o odstranění nespravedlivých zákonů, které vám a vašim dítkám to, co jest nejsvětější, chtějí vyrvati. Nestaňte se zrádci na věci svaté.«

Tato spravedlivá obrana Callesa nesmírně popudila a to tím spíše, že nepodařilo se mu t. zv. národní, t. j. na římském papeži nezávislou církev rozšířiti dle své chuti. Nabízel zpět kostely, statky, školy, nemocnice, sirotčince, vše možné, ale kromě několika kněží, kteří zaponněli na své poslání a vznešený svůj úřad, mnoho toho nezískal a proto jeho tvář se zachmuřila ještě více a pronásledování jen přituzilo.

Papežský vyslanec vypovězen ze země, mnozi arcibiskupové a biskupové i kněží pozavírání a těžká ruka pronásledovatele dopadla pak tvrdě i na prosté věřící.

Vyznavači a mučedníci.

Zprávy o pronásledování katolíků jsou dosti sporé, poněvadž katolický tisk je zdeptán a ostatní služba tisková stojí k dispozici vládě. Leč přes to přece jen alespoň občas pronikne hlas pronásledovaných na veřejnost, který jako blesk poměry v Mexiku rázem osvětlí. Následující zprávy, které citujeme z různých pramenů, mluví za celé knihy a nejlépe nám poví, jak věrný katolický lid v Mexiku nesmírně trpí, že zasluhuje názvu vyznavačů a mučedníků.

Při čtení zpráv těchto je třeba však mítí na paměti, že svoboda tisku katol. je úplně potlačena a že tudíž zprávy na veřejnost dostanou se jen vyprávěním a tajnými dopisy. Aby pak pisatelé vyhnuli se krutým trestům, neudávají vše podrobně, aby podezření ze zpravodajství od sebe odvrátili, případně při podrobném referování aby ještě jiné nevrhli do neštěstí.

První vyhnanci.

Ještě před nejkrutějším pronásledováním nastalo vypovídání kněží, kteří nebyli státními příslušníky mexickými. Jak vypovídání to bylo drsné, vysvítá ze zprávy, která 3. března 1926 byla hlášena z New Yorku.

»Bez centu peněz a bez domova přijelo sem z Mexika deset kněží, jedna řeholní sestra a čtyři bratři Maristé na španělském poštovním parníku Leon III. Jsou to první katolické duchovní osoby z Mexika vypovězené, jež sem přijely.

Sdělovaly o svém zatčení ve svých domovech, jak jim nebylo ani popráno času, aby své osobní věci shledaly a s sebou vzaly a na lodi že byly dány do mezípalubí s prasaty.

Vzdor nepřátelskému vystupování vlády mše se v Mexiku slouží, ovšem v úkrytu, v temných sklepeních, kněžími, kteříž se tím způsobem vyhnanství skrývají, aby věřící nezůstali úplně bez duchovní přísluhy, sděluje dp. Epideforo Martinez, jenž pracoval na vinici Páně v Merida, Yukatan.

»Nedali nám ani čas, vzítí s sebou breviáře,« dodal.

Jeden mladý kněz pravil, že ho hnali po ulicích a čtrnáct ručnic bylo naň namířeno. Zástup mužů a žen u žaláře se shromáždivší na policii posměšně pokřikoval a byl od ní rozehnán násilným způsobem.«

Hromadné vraždění katolíků.

»Römische Weltliche Korrespondenz« přinesla v říjnu 1926 tuto zprávu, ve které se líčí, jakým způsobem vyhledává záminky mexická vláda, aby mohla střílet do katol. lidu.

Při uzavírání národní mexické svatyně v Qua-

dalajare bylo pobito 100 katolíků, a je lživou oficiální zpráva, publikovaná vládou, že padlo 8—10 lidí. Jak došlo k vraždění? Bývalý guvernér v Guadalajare rozkázal svým lidem, aby se vmísili do zástupu katolíků před svatyní a až pojedou kolem auto s vojáky, aby na ně vystřelili. Tím by byl dán vojsku podnět k vraždění. Najatí lidé vykonali, co jim bylo rozkázáno, a v několika minutách přitáhla před kostel setnina vojska. Většina lidí dlela na modlitbách, když vojenský oddíl prvně vypálil. Když v kostele zaslechli řadu výstřelů, vycházeli lidé — bylo 10 hodin večer — a vojáci neustávali do bezbranných věřících páliť. Aby vraždění bylo úplnější, byla zhašena elektrická světla na náměstí před chrámem. Rána následovala ránu, padaly muži, ženy i děti. Bylo slyšeti lkání zraněných, jichž bylo více nežli mrtvých. Umírající děti volaly žalostivě na své drahé matky, které nebyly s to jim pomoci. — A v ten pláč, to sténání a volání se mísila střelba, která neustávala. Těm, jimž se podařilo vrátiti se do kostela a zůstat tam do rána, nevedlo se lépe. Když opouštěli chrám, chytali je vojáci a odváděli je do vězení. První, kteří vyšli z kostela, byli zabiti. »Kdo má žít?« tázali se tyrani věřících, a když ti to odpověděli: »Ať žije Ježíš Král!«, byli na místě probodeni nebo zastřeleni.

Rádění soldatesky zdá se býti neuvěřitelné, ale když dočítáme se ještě o horších věcech, pak tomuto líčení věříme.

Zatýkání biskupů a kněží.

»Katolík« ze dne 16. listopadu 1926 oznamuje z Mexika města:

Mexická vláda jedná, jako by chtěla všechny biskupy a arcibiskupy nastrkat do žalářů.

Již přivedla šest biskupů do hlavního města a přinutila jiné dva tam hledati útočiště. Některé velice oslabily svízele, jež jim bylo vystáti, jakož i cesta.

Biskupové ze Saltillo, Tabasco, de Leon, Chiapas, Papantra a Aguas Calientes byli přivedeni do hlavního města. Biskupové ze Zacatecas a Tacambaro tam vzali útočiště.

Vedle toho dostal se do rukou episkopátu opis okružního listu, jaký vydala vláda na všechny guvernéry a starosty měst. *Vyzývá je k ostřejšímu pronásledování katolického duchovenstva i k zabíjení kněží, zvláště farářů.* A od té doby přišla zpráva o zabití faráře v Maravitia, státu Michoacan.

Cirkulář, kterýž vláda vydala všem guvernéřům a mayorům, v němž se jim dává právo, páchat takřka každé násilí, zní:

»Tajemník vlády v souhlase s presidentem republiky vám doporučuje vydati potřebná nařízení všem podřízencům vašeho úřadu, pilně bdíti nad duchovními, za tím účelem, aby všichni, proti nimž je podezření buřičství, byl dopraveni do hlavního města, kdežto proti těm, kteří byli uznáni vin-

nými vzpoury, se má užiti patřičné přísnosti zákona.«

Tento dokument znamená, že kněží v Mexiku budou co nejostřeji pozorováni na pouhé podezření, že jsou na straně vzbouřenců. To je velmi snadno v Mexiku při nových zákonech, jaké tam nyní v platnost uvedeny.

Také je již dost důkazů, že úřadové v zemi dali tomu cirkuláři nejširší vysvětlení a kněží následkem toho musí mnoho pronásledování zakoušeti.

Ze spolehlivého pramene se nyní sděluje, že vláda jest rozhodnuta, stíhati tresty všechny kněze, kteříž slouží mši svatou v domácnostech, jakož i takové lidi, kteříž jim poskytují útulku, leč by si k tomu vymohli od guvernéra předem povolení. Tímto způsobem budou kněží ožebračeni a dohnáni k hladu, jelikož nemají žádných životních prostředků vyjma od soukromých občanů. Každého dne dochází na zdejší episkopát zpráva o zatýkání dalších kněží.

Není tomu dávno, co sirotčinec, nalézající se pod péčí milosrdných sester, byl noční dobou obklopen. Hlava domu byla uvězněna pro poskytování útulku cizozemskému knězi. Možná, že budova bude za trest skonfiskována, sirotci budou ponecháni bez domova a matka představená odsouzena ku vězení na čtyři leta.

Dále se oznamuje, že kongres povede další je-

dnání o pravidlech, vydaných presidentem k utužení restrikcí náboženských.

Během všech těchto svízelných a zkoušek duchovenstvo stojí věrně po boku episkopátu v hrdinském rozhodnutí vzdorovati protináboženským zákonům a opatřovati pro církve prostředky, přičkatí i ten nejhorší krok nepřátelské vlády.

Statečná matka křesťanská.

J. F. Slovacký O. P. v Římě napsal do »Lidu« 5. ledna 1927 tento článek:

I dvacáté století má hrdiny, netoliko muže, ale i ženy. Hrdinné, ne v třeskoitu zbraní a v boji za věc pozemskou, ale v boji za svatou věc, v boji za Krista. V dnešní době naší, tolik zhýčkané, jest to zvláštní vyznamenání pro nás, že můžeme se kochati pohledem na takový heroický čin. Tato myšlenka mi tanula na mysli, když jsem přečetl v italském časopise dopis mexikánské matky svému synovi. Dopis zní:

Můj drahý synu!

Toto jest po prvé, co píše Ti matka Tvá, zkormoucená odloučením od Tvého otce, které snad potrvá navždy, poněvadž odešel do boje za svatou věc, odešel dobýti Tobě svobody vyznávatí víru v Boha a i veřejně projevovati oddanost k Němu. Ignáci, zachovej navždy v paměti příklad, který Ti poskytuje stále otec Tvůj, nezapomeň toho nikdy. Modli se k Pánu, aby

vždy se stala jen Jeho vůle, a zalíbí-li se mu, aby otec zůstal na živu, abychom ještě mohli býtí zde šťastni.

Nevím, jak mám poděkovati Pánu Bohu za to, že se nacházíš v tom svatém domě (* viz na konci dopisu), Bůh chtěl, pokud jsi ještě malý, abys byl v bezpečí; ach, jak Tě asi trápí nepřítomnost tatínkova!

Modli se i za mne, synu můj, neb trpím smrtelné úzkosti; jsem odloučena ode všech mně nejmilejších, od Tvého tatínka, bratříčků tvých, kteří jsou v*) a i od Tebe; nemám u sebe než Ludvíčka, ale přece budu ještě více doufatí, ježto naše matka, Církev, zvítězí. Obětuj i ty Pánu Bohu život svůj i otcův, abychom tak mohli všichni tři podati Bohu tuto oběť!

Psal Ti tatínek? Uchovej ten dopis; pravil mi, že by Ti psal, ale že neví, bude-li moci; jestli Ti dovolí, pošli mně ho, též bych si ho ráda přečetla.

Buď poslušný a hodný, a hlavně miluj Pána Boha a Jeho svatou Matku a budeš šťastný!

S Bohem, milený můj synáčku, kéž Ti Bůh žehná, jakož i já Ti žehnám.

Tvá matka.

Jaký kontrast jeví se mezi touto hrdinnou matkou a mnohou matkou moderní! Jaká víra v srdci

*) Z opatřnosti asi vždy zamlčela jméno onoho místa.

této matky, jaká oddanost a příchýlnost k svaté matce, Církvi! Klidně mohla tato matka skládati v poslední den v roce účty za své skutky. Kéž i my bychom v zemi české měli hodně takových matek! Kéž by se každý, kdo bude čísti tento dopis, pomodlil za mexické katolíky aspoň jedno »Zdravas Maria!«

Protináboženská zášť.

Jak daleko může až zajíti protináboženská zášť, ukazuje zpráva »Osservatore Romano«. Na náměstí malého mexického města Inapuata stála do posledních dnů socha Ježíšova. Zvykem bylo, jako u nás, kdo šel kolem sochy, smekl a pokřižoval se. V tomto náboženském aktu viděla vláda přestupek zákona, ježto prý se jednalo o veřejný projev viry a bohoslužby, který je zákonem zakázán, a proto sochu odstranila. Následek toho byl, že dnes zástupy lidu domácího i cizího hrnou se na ono místo a zde se modlí.

Červený týden v Mexiku.

»Venkovan« přinesl 30. června 1927 tuto zprávu: Zprávy, docházející z Mexika, jsou přímo hrozné. Nelze ani věřit, že by byl člověk schopen takové ukrutnosti, jaké se dopouští Calles. Ostatně bolševici mu dali dobrou školu. Svědčí o tom zločiny z prvního květnového týdne, o nichž se dovidáme teprve dnes.

V Santiago Hatteloco bylo najednou zavražděno 17 kněží. Byli zastřeleni a když byli zasy-pávání, někteří ještě žili. Hrebař z toho sešilel. A tyto případy se ustavičně opakují, ba přibývá jich. Jedna osoba, která utekla z Mexika, vyprave-juje toto: Zabili jednoho večera jednoho muže a ježto byla již tma, nechali ho ležeti na hřbito-vě. Jeho sestra se tam vplížila a zůstala u svého bratra, až usnula. Pojednou byla probuzena ra-nami. Skryla se a viděla, jak střílí do kněží. Udě-šena, sdělovala to hrobaři, který jí děl, že toto se děje poslední dobou každé noci.

Manuel Bonillas ze vznešené rodiny učil děti katechismu. Proto byl chycen a kati si vybrali k tomu Velký pátek. Nutili ho, aby se rouhal Ukřižovanému, a když odmítl, učinili tak sami. Pak jinocha ukřižovali právě ve tři hodiny a do visícího na kříži jali se střílet.

V Zacatecas nesl P. Correa Tělo Páně těžce nemocnému. Byl stopován a chycen vojáky, kteří mu chtěli vyrvati hostii a znesvětit ji. »Zabijte mne, chcete-li,« děl kněz, »ale nikdy nesvolím, abyste se dopustili svatokrádeže.« Odstoupil a při-jal sv. Hostii. Vojáci se na něho vrhli, sbili ho, a pak ho odvěkli před soudce, ježto prý byl spol-čen se vzbouřenci. »Nejdříve vyzpovídáte všechny tyto rebelanty, kteří jsou zde, a kteří budou ihned zastřeleni. A pak uvidíme, co uděláme s vámi.« Kněz je vyzpovídal, dodal jim odvahy a přišel zpět. »A nyní,« děl kat, »řekněte mi, z čeho se

vám ti lotři zpovíдали.« »Nikdy toho neučiním,«
odvětil rozhořčeně kněz. »Jakže, dám vás ihned
zastřeliti!« »Můžete tak učiniti, ale víte, že kněz
musí zachovávat zpovědní tajemství. Jsem při-
praven, mohu zemřít.« Byl ihned zastřelen.

Přes Salamanca byli vezeni ve vagoně na zboží
dva kněží. Jeden z nich měl uříznutý jazyk a ru-
ku ulomenou. Druhý měl přelámaný ruce i nohy,
ránu na krku, ze které tekla krev. Oba kněží byli
k sobě přivázáni. Lékař, který dlel na nádraží, je
chtěl ošetřit a obvázat, ale průvodčí vlaku mu
toho nedovolil. Pohled na zmučené kněze byl tak
hrozný, že lidé, kteří je viděli, omdlávali.

Bylo by možno vypočítávat jiné ještě případy,
ale je hrozné psát o tom. A nyní si představte,
že se najdou ještě u nás lidé, kteří se chlubí
svým humanismem, osvětou, pokrokem, všeli-
ským bratrstvím, a kteří toto zločinné jednání
Callesovo schvalují. Není k tomu třeba buď o-
tupělosti nebo stejné povahy s Callesem?

Jako za dob Neronových.

Na počátku června 1927 oznámily časopisy to-
to řádění katanů:

V Toluca byl mučen jinoch, člen spolku kato-
lické mládeže a po mučení byl vyzván, aby si
zhotovil kříž. Učinil tak a pak byl na něm ukři-
žován. Ale ani to katanům nestačilo, nýbrž udě-
lali si z visícího těla terč a prostříleli je.

V Guadalajara, kterážto provincie jest snad z celého Mexika nejvíce zkoušena, jsou vraždy na denním pořádku. Stačí jen, aby nějaký zlosyn někoho udal, a již jest poprava, které předchází mučení, někdy velice dlouhé. V těchto dnech, jak dí zpráva, vymysleli si kati nový trest, který stihl prvního kněze Reyse. Byl vyveden na náměstí, polit benzinem a zapálen. Za živa shořel k radosti odpůrců Kristových.

Vraždění bez soudu.

»Katolik« ze dne 26. července 1927 oznamuje:

Ve státu Coahuila bylo usmrceno dle seznamu 45 mladých mužů bez soudu; byli obviněni z rebelie jako katolíci. Mnozí pocházeli z nejlepších rodin.

V Jerez, stát Zacatecas, Father Felix Castaneda byl před nějakým časem zavražděn a nedávno Father Moreno z téhož místa byl zatčen, když uděloval poslední svátosti umírajícímu muži v jeho obydlí, a téže noci popraven.

V Guadalajara muž jménem Servando Calanes byl zatčen a popraven na obvinění ze vzpoury. Krátce poté několik velmi dobře známých katolíků a úředníků místní ligy na obranu náboženské svobody bylo rovněž zatčeno. Všeobecně se věří, že jména jejich byla vynucena na Calanesovi mučením před jeho smrtí.

Z Guadalajara dále bylo oznámeno, že vládní

agenti zatkli FATHERA Jose Gabriela Floresa a Gabriela Orozco-a, starého otce dvou synů, o nichž se mělo za to, že stojí ve zbrani proti vládě, a drželi je jako rukojmí. Synové nebyli prozrazeni, praví zpráva, a kněz i otec byli usmrceni vzdor tomu, že nebyli ani obviněni ani podezřelí z povstání.

V Mexiko City pět jeptišek a sedm laiků, mezi nimi president Catholic Young Men's Association, byli zatčeni v posledních několika málo dnech. Jeptišky byly obviněny, že se tajně shromažďují k náboženským úkonům.

Father Silverio Aguilar, kněz z Mexiko City, zatčen byl spolu s drem Eduardo M. Texcucano v příbytku posledního z obvinění, že Fathr Aguilar byl »chycen« při sloužení mše sv. Oba byli předáni úřadům.

Ze Saltillo se oznamuje, že tam policie zatkla FATHERA Moises Quintaura, který před persekucí byl strážcem Guadalupské svatyně. Když byl zatknut, rozprávěl s přáteli. Policie uvedla, že o jeho osobě dostaly se jí do rukou inkrimační papíry — obyčejná výmluva při zatčení.

Father J. Maria Villa, jenž býval ve Tochimilco, byl zatčen v Puebla na obvinění, že sloužil mši sv. a oddával. Byl sice propuštěn, ale nařizeno mu, aby se denně hlásil úřadům. Později zmizel, ale policie jej našla a zatkla a nalézá se ještě ve vězení.

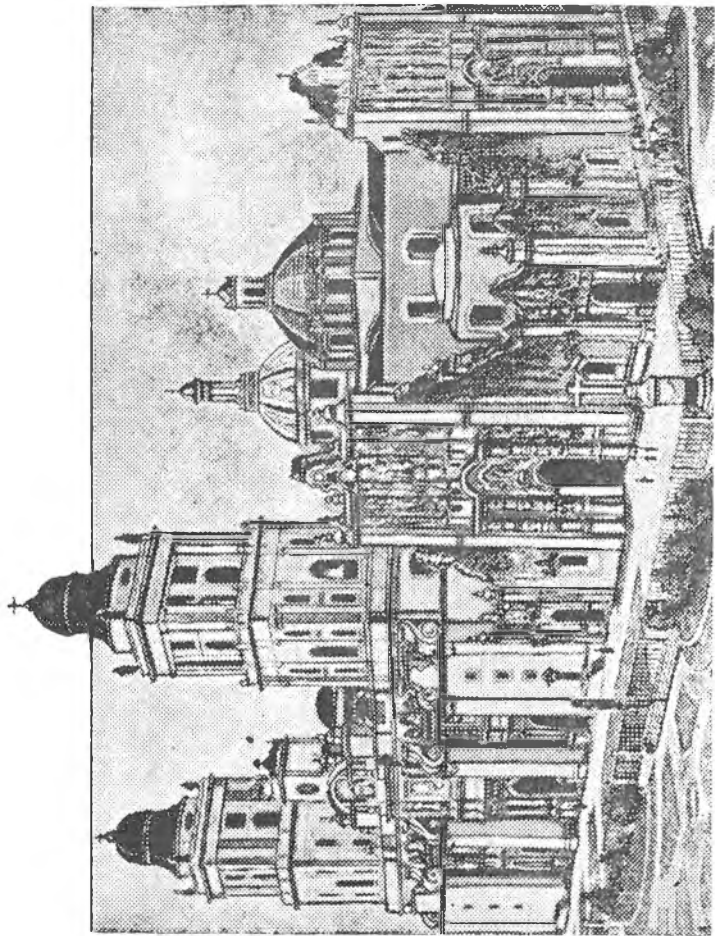
President Calles vydal právě dekret, kterým se odevzdává sekretáři vyučování osadní fara v El Rosairo, Sinoloa, aby jí bylo používáno jako veřejné školy. V Tlatlanxui zabavený osadní kostel předán byl pokladnímu departementu. V Tlaxcala státní vláda skonfiskovala jedinou nemocnici ve státu.

Tyto nepřetržité krajnosti vedou jen k ostré resistenci. Guadalajarský tisk oznamuje, že nové povstání vypuklo v Jalisco, a že podniknut útok na město Guzman. V Loma Largo tlupa povstalců podnikla též útok na garnisonu.

Krev mučedníků — semenem nových křesťanů.

J. F. Ganein O. P. napsal do katolického »Hlasu« v St. Louis 23. září 1927:

Kdo nyní jede do Říma, jde se divati, nemluvě o církvi katolické, jen na zašlé časy, jde se divati pouze na starý Řím — tak pravil mi jistý profesor mexický. Něco podobného budeme moci říci i my, kdykoliv budeme mluvit o Mexiku, jenže ve smyslu opácném. Kdo se jde divati do Mexika, nejede se divati na staré Mexiko, ale na Mexiko nynější, Mexiko katolíků mexických, ozářené gloriolou mučednictví. Jako bych listoval v aktech mučedníků v prvních stoletích křesťanských, když čtu noticky o Mexiku.

KATHEDRÁLA V MEXIKU.

V Guadalajara, hlavním městě státu Jalisco, byl 1. dubna 1927 obklíčen dům, v němž se ukrývali mladý jurista Anacleto G. Flores a tři bratři Vargas Gonzales. Flores byl předsedou »Union Popular« (spolek křesťanského dělnictva) a vydavatelem časopisu »Gaudium«, který houževnatě hájil právo utiskované církve. Bratři Vargas Gonzales byli jeho horlivými pomocníky.

Tyto odvážné bojovníky za věc katolickou chtěla vláda dostat do svých rukou. A tentokrát se jí věc zdařila. Celý blok domů byl obstoupen, ano i na střechách stály hlídky. — Když to Flores viděl, sám se vydal pochopům s prosbou, aby ušetřili ostatních. Ale všichni čtyři byli odvedeni do kasáren »Colorado Grande«, nynějšího moderního amfiteatru. V tutéž dobu byl zajat v jiném domě mladík jménem Luis Padilla »pro sympatie s rebely« a předveden do kasáren. — O dvou hodinách odpoledne — byl právě první pátek v měsíci — započalo mučednictví.

Anacleto Flores pověšen za palce; nato jej šlehal a bodali noži do nohou. Tato muka měla na něm vynutit prozrazení úkrytu vrchního pastýře. Ale mučedník snášel bolesti hrdinně. Na jeho muka museli se dívat i jeho společníci, kteréž i v těchto chvílích povzbuzoval k věrnosti ke Kristu. Když z něho katané nedostali ani slovíčka, vrazili mu dýku do prsou. Ostatní zastřeleni, vyjma jednoho z bratří V. G., z neznámých důvodů,

kterému dovoleno kasárny opustiti — když mrtvoly ostatních byly vyneseny.

Pohřeb jejich konal se následujícího dne o půl čtvrté. U hrobu mluvili dva mladíci a jeden dělník. Skončili svou řeč zvoláním: »Ať žije Kristus Král! Sláva mučedníkům Kristovým!«, kteréž pak s nimi provolával s nadšením i lid.

Dva z řečníků, kteří promluvili nad hrobem Anacleta Floresa, byli zatčeni — sotva opustili hřbitov a zastřeleni. Třetímu podařilo se uprchnouti. Odpoledne byli zajati zpěvák Ezechiel Huerta a jeho bratr Salvador, mechanik. Žádali na nich, aby prozradili úkryt jejich bratří, kněží. Když se zdráhali, byli druhý den ráno o 2. hod. zastřeleni a ihned pochováni. — Rodinám jejich dodáno potvrzení o jejich pohřbení jako jediná zpráva o jejich osudu. Ezechiel zanechal jedenáct, Salvador deset dětí.

Každý den se oběti stříli. Ve vězení leží mnozí, kteří čekají, až na ně dojde řada. Každodenně jsou odváděny do vyšetřovací vazby ve velkém počtu ženy a dívky, které pracují pro církev. Stále jsou domovní prohlídky. Obyvatelům jednoho domu, v němž byl nalezen kněz, hrozí smrt.

Při obsazení Arandas chytli vojáci chlapce třináctiletého, který nemohl prchnouti. Užaslí nad jeho klidem a odvahou, žádali, aby šel s nimi. Chlapec vzal svůj růženec a kříž, který měl na prsou, a hrdě odpověděl: »Vy bojujete pro člověka, já pro Boha! Ať žije Kristus Král!« Sotva to dořekl,

klesl mladý hrdina k zemi, zasypan deštěm kulí.

I v Parras bylo zajato pět členů »Association Catolica de la Juventud Mexicana«, poněvadž prý sáhli ke zbrani na obranu věci katolické. Když je vedli na hřbitov, upozoroval jeden z vojinů, že mezi zajatci jest chlapec jedenáctiletý. Jat soucitem, chtěl ho zachrániti a poslal ho proto s rozkazem do města, aby tak mohl prchnouti. Jak ale užasl, když chlapec během popravování se vrátil a postavil se vedle svých soudruhů. Udiveně se ho tázal: »Což jsi nepochopil, že jsem tě poslal do města, abys se zachránil?« — »Ovšemže,« odvětil mladý hrdina, »ale moji přátelé musí zemřít, poněvadž jsou katolíci, jsem já stejně vinen, jako oni a chci s nimi sdíleti stejný osud!« Tak zemřeli mladí mučedníci.

Jak byl pobouřen nedávno před popravou dvou anarchistů v Americe celý svět. A o téhle věci ty časopisy nemluví. Ani jedna demonstrace! — A přece věc ta volá přímo do nebe. — Ve dvacátém století, ve století pokroku, rachotí v Mexiku výstřely, ničící životy věrných katolíků.

Jak veliká bude jednou církev v Mexiku, neboť z krve mučedníků vzchází jen dobré símě. Modleme se za katolíky mexické!

Callesova licoměrnost.

President Calles snaží se ze všech sil, aby věrné katolíky v Mexiku vyhubil, ale kulturnímu

světu rád by namluvil, že v nešťastné té zemi je nejenom klid, ale že o nějakém pronásledování katolíků nemůže býti ani řeči. V takovém tonu neslo se alespoň jeho poselství na podzim r. 1927 při zahájení kongresu. Msgre Hanna, arcibiskup v San Francisku, však Callesovu lež a přetváрку přibíl na pranýř těmito slovy:

»Zatím co mluvil Calles, dlí ve vyhnanství 22 mexických biskupů, sta kněží a tisíce věřících, po-
něvadž se zdráhali vyhověti programu presidenta Callesa. Sta katolíků umírá v koloniích, zamořených morem, nebo v podzemních vězeních mexických. Mučedníci, kteří věnovali svůj život v Pueble, Zamoře, Leonu, Quadalajaře, Durangu, v četných jiných místech mexických, sta kněží, kteří špehování vrahy, s nasazením svého života konají nejsvětější oběť, množství věřících, kteří jsou uvězněni a připraveni o vše, ženy, které byly a jsou vydány na pospas zlotřilé soldatesce, vyvracejí lživá tvrzení Callesova. V den, v němž bylo čteno poselství, v Toboca, několik mil od Mexika, byli zavražděni přehrozným způsobem četní občané jedině proto, že byli katolíky.«

Úkladné zavraždění kněze.

Časopis »America« přinesl následující dopis jedné mexické paní jejímu synovi ve Spojených Státech:

Musím Ti vypsat krásnou smrt mučedníka, jednoho starého kněze, jak jsem zvěděla o ní od ctih. sestry v tomto městě. V malém městečku nedaleko Mazatlanu, přístavu to na pacifickém pobřeží, ony sestry založily konvent. Jejich kaplanem byl starý kněz, který sloužil v konventu každý den mši sv. a vykonával jiné povinnosti svého kněžského úřadu. Bydlel v malém domě nějakou vzdálenost od konventu.

Jednoho dne záhy z rána ubíral se do konventu, když tu zastoupilo mu cestu několik vojinů a pravili mu: »Vy jste knězem, starý muži. Kam jdete?«

»Jdu sloužit mši, drazi synové.«

»Well, nevíte, že jest to zakázáno?«

»Nikdo mi to nikdy nezakázal, drazí synové.«

»Řekněte nám: Pro koho jste?«

»Pro vás,« odvětil kněz.

»Ať žije dlouho Calles!«

»Ale já tak nemohu říci.«

Znovu se ho dotazovali: »Kdo má dlouho žít?«

A kněz odpověděl: »Dlouho nechť žije Kristus Král!«

Tu střelili ho vojíni do prsou a on padl. V téže době někteří dobří lidé, kteří tomu přihlíželi, donesli jej do jeho malého obydlí. Jedna ctih. sestra vyměnila svůj oděv s chudobnou jednou ženou, vzala s sebou vše potřebné k ošetření ran a odebrala se ke knězi.

»Co se vám stalo, drahý otče?« tázala se ho, když k němu přišla.

»Oni dobří lidé, má dcero,« odpověděl, »posílají mne nyní do nebes. Až přijdu do nebes, budu prositi Boha za vás.« A zemřel. Jaká to krásná smrt!

Kéž by čtenáři připojili své modlitby k modlitbám tohoto dobrého kněze za nešťastné Mexiko!
(»Katolík« 21. října 1927.)

Lindbergh a pahýly useknutých kněžských rukou.

V katolickém »Hlasu« americkém byl otisknut 16. prosince 1927 tento článek, který ilustruje hrozné poměry v Mexiku:

V posledních dnech, ale zvláště ve čtvrtek 15. prosince jsou všechny americké noviny plny zpráv o letu Lindberghově do hlavního města sousední nešťastné republiky — Mexika. Vše se dopodrobna vylicuje o jeho zdařilém nebezpečném letu, o gratulacích, jež mu náš prezident Coolidge, Il Duce Mussolini, tyran Calles atd. přednesli. Celý svět je na nohou, jásá nad tím, že prý tímto letem Linberghovým utuží se přátelství mezi Spojenými Státy a Mexikem. Padesát tisíc Mexikánů, vojska i civilistů, vítalo s celou vládou i tyranem Callesem aeroplán »Spirit of St. Louis«, na němž šťastně Lindbergh do města Mexika přiletěl. Bravurní kousek, nový vavřínový věnec na hlavě amerického letce.

Letěl do Mexika, aby prý utužil přátelství mezi

Spojenými Státy a Mexikem. Dejž Bůh, aby tomu tak bylo! Dejž Bůh, aby náš Lindbergh jako anděl nad Betlémem zapěl těm vrahům katolických kněží i laiků mocně a velebně: »Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!«

Kéž by do Mexika přinesl Lindbergh toto nejkrásnější poselství, kéž by těm vrahům katolického kněžstva řekl něco o náboženské svobodě, jaké my zde požíváme ve Spojených Státech, kéž by bratřím katolickým zahřměl do duší, že je třeba, aby se kulturně i politicky organisovali, aby k tomu pracovali, by při volbách volili lidi dobré vůle a katolíky s katolickým přesvědčením, by si vybudovali silný katolický tisk, by se stali v každém směru opravdovými, upřímnými následovníky Krista Pána, by se probudili z lethargie, ze spánku lhostejnosti ku sv. víře...

Sila nepřátel katolíků na celém světě je hlavně v netečnosti a lhostejnosti katolíků k jejich nejvyšším principům sv. víry!

Minule jsme přinesli děsnou zprávu o strašlivém řádění mexických vrahů, stoupenců Callesových. Zněla:

»Před několika dny byl ve zajat farář a obě ruce mu useknuty, aby nemohl už sloužiti mši sv. Odvezli ho ve vlaku, na němž se nalézal i lékař jako cestující. Jeho žádost, aby mohl obvázat ruce knězovy, byla strážci zamítnuta. O několik dní později ubožák zemřel v nemocnici.«

Hle, mučedník za Kristovo učení, mučedník

statečný, hrdinný naší sv. církve katolické! Tisíckrát větší hrdina než Lindbergh! A nikdo neklade na neznámý jeho hrob palmy, nikdo jménem humanity neprotestuje proti bestialnosti na něm spáchané, nikdo svatému mučedníku nevolá slávu.

Lindbergh — a kněz mučedník s pahýly obou rukou, useknutých lidmi se srdcem bestii.

Těch pahýlů, trčících i z hrobu k nebi, nevšiml si snad Lindbergh, a přece ty pahýly trčí k nebesům jako hory mohutné a třebaš mlčí, přece řečí strašlivou mluví, hřmí za ta sta nevinně zavražděných kněží a katol. laiků v Mexiku, křičí o brutální, tyranské, vražedné vládě Callesově, jíž Lindbergh přináší nikoli protest jménem humanity, ale poselství míru naší vlády, našich Spojených Států!

Není vám, drazí katoličtí bratři, není vám přitom hořko a v srdci bolno?

Dravého tygra, jemuž z tlamy teče čistá a svatá krev katolických kněží, šel polaskat, pohladit, zlíbat náš slavný leted Lindbergh! — A potom, že prý nežijeme v době lidskosti, humanity, když i k dravým šelmám tak se lidé něžně chovají! A pahýly useknutých bílých kněžských rukou dále se k nebi zvedají a prosí ne o pomstu, ale — o smilování...

Z protestu, který poslaly katolické ženy ze severoamerické Unie prezidentu Coolidgeovi, doví-

dáme se, že nešťastný kněz, jemuž byly useknuty obě ruce, byl farářem z Tamazuly.

Dvě hodiny proti puškám.

Minulého roku — 15. října 1927 přibyl do San Antonio ve Spojených Státech Josef Peralta ze Syracusy v Mexiku a vyprávěl tento hrozný případ:

»Jsem osobně znám s presidentem Callesem a panovaly mezi námi úzké přátelské poměry, ale to, co se mi přihodilo v posledních dnech, přátelství to nadobro zničilo.

Byl jsem zatčen prvně blíž Monterey dne 3. října jako podezřelý ze vzpoury proti Callesovi, ale když jsem prokázal svou nevinu, byl jsem propuštěn na svobodu a odebral jsem se do Tereon. Tam jsem byl však znovu zatčen a bylo mi oznámeno, že následujícího dne budu zastřelen. Sdělil jsem s velitelem posádky, že jsem osobním přítelem presidenta.

Příštího jitra vyveden jsem byl na dvůr soudní budovy a postaven ke zdi, proti mně postavila se střelecká popravní četa. Tak jsme stáli proti sobě po celé dvě hodiny a já čekal na smrt.

Konečně mi oznámil velící důstojník, že poprava byla odložena. Byl jsem odveden znovu do vězení a teprve druhý den ráno opět propuštěn na svobodu.

Pálení vesnic za doprovodu hudby. — Řádové sestry vojenskou kořistí.

»Landbote« ze dne 26. ledna 1928 oznamuje z Washingtonu:

Zpravodajské službě zdejší katolické organizace došlo opětně více zpráv, které nejen že dávají vysvědčení o dalším trvání krvavých náboženských pronásledování, ale také o statečnosti, se kterou pronásledovaný lid lpí na své víře. Dopisy pocházejí z nejrozličnějších kruhů obyvatelstva Mexika a byly nejrozličnějšími oklikami přeneseny přes hranice Spojených Států, jelikož nebylo možno použití pošty. Mexikánský biskup, kterému se vždy ještě podařilo skrytě se zdržovati ve své diecési, vypravuje, jak přes všechna pronásledování, prováděná s diokletiánskou ukrutností, stále jsou ještě skrytě statečnými kněžími za veliké účasti lidu slouženy služby Boží. Dopis pokračuje: »Zdá se, že vojáci svazové vlády nemají zde žádné jiné úlohy, než mučiti nešťastný lid.

Zatím co hudebníci vyhrávali, vypálili žoldnéři jednu vesnici po druhé, bořili kostely a ničili sochy na veřejných místech, vyhánějíce z nesčetných dvorů selské obyvatelstvo do bídných koncentračních táborů.

Z pramene, který mohu považovati za naprosto spolehlivý, dozvěděl jsem se následující: Duchovní Rodvigo Aquilar, farář z Tuly ve státě Ja-

lisco, byl odsouzen k popravení. Prohlásil s radostí, že dá svou krev za Krista. Jeho kati volali, že nemají v úmyslu připravit mu tuto radost a proto že jej — oběsí. Tak se také stalo. Avšak, když viselo tělo jeho na šibenici, praskla jedna z jeho tepen a krev tekla tak, jak o to prosil. V téže městě byla představená řádu »Sester věčného vzývání« zastřelena a *řadové sestry byly dány vojinům za kořist*. Dnes byli opět katolíci zajati pod záminkou, že byli účastníky na atentátu proti Obregonovi. Jsem jist, že jest obvinění nesprávné, není jediného důkazu k jeho odůvodnění.

Tyto ohavné činy připomínají živě na ukrutného císaře Nerona, který v prvním století po Kristu dal zapáliti světové město Řím, aby mohl při tomto »slavnostním osvětlení« hráti na svou lyru a nabýti básnického vzrušení a který potom vztek lidu od sebe odvrátil, obviniv ze založení požáru křesťany.

Potud jmenovaný list a my můžeme dodat, že zločiny Callesovy vlády, které jsme zde zaznamenali, jsou jen nepatrnou ukázkou zloby, nenávisť a krutosti, jakou se nynější vyhlazovací boj proti katolické církvi v Mexiku vyznamenává. Hned na počátku nejurputnějšího období zápasu vyzval sv. Otec, aby katolíci celého světa modlili se za své nešťastné bratry mexické. Společné modlitby nařízeny byly 1. srpna 1926 na svátek sv. Petra v okovech, neboť i dnešní církve jest v Mexiku v pravém slova smyslu v okovech spoutána,

četní její vyznavači úpí v žalářích a mnozí za Krista a jeho království vycedili již svou krev. Jako však ze žaláře vyveden byl sv. Petr andělem Božím, tak i katolíci mexičtí překonají všechna pronásledování a církvev na druhém břehu nesmírného oceánu rozkvetou k nové slávě. Tato důvěra nás naplňuje právě tak útěchou jako nešťastné bratry mexické, poněvadž věříme, že Bůh sice dopouští, ale svých věrných nikdy neopustí docela.

Také náš čsl. episkopát nejen, že připojil se i s věřícími k prosbám celého světa za katolíky v Mexiku, ale on také projevil jim živé sympatie a to hned v říjnu 1926 následujícím přípisem:

Nejdůstojnějšímu Monsignorovi Josefu Mora y del Rio, arcibiskupovi v Mexiku-City.

Čsl. episkopát v Praze shromážděný, projevuje arcibiskupovi, veškerému episkopátu a katolickému lidu v Mexiku své nejupřímnější sympatie a obdivuje Vaši statečnost a stálost při obraně práv církve Kristovy a ochraně svobody svědomí katolických věřících, s nimiž jsme spojeni, vyprošující pomoc od Boha všemohoucího.

V Praze, dne 26. října 1926.

František Kordač, m. p.,
arcibiskup a předseda biskupských konferencí.

Od té doby ozvaly se již mnohé hlasy proti hrůzovládě Callesově a to zejména v letošním roce. Tak v lednu katolické Američanky ze Spoj. Států důrazně protestovaly u presidenta Coolidge proti tyranii v Mexiku a dále byli to polští akademici ve Varšavě, kteří odsoudili protináboženské běsnění ono. Podobně také ozvali se katolíci maďarští a němečtí. I čl. katolíci vyslali deputaci k mexickému vyslanci v Praze, která přednesla tam protest na veliké schůzi usnesený.

Těmto projevům jistě následovati budou ještě další, až konečně kulturní svět pochopí, jaký zločin na katolicích v Mexiku se páše. K protestům připojíme ještě naše modlitby za ochranu církve mexické a věříme, že po bouři nadejde opět jasná pohoda, neboť i pro Callesa blíží se neúprosň okamžik, v němž bude čísti také on své: Mene, tekel, fares!

Konec dílu prvního.

OBSAH.

1. Články.

Strana

Církev pronásledovaná	3
Mexiko minulosti	5
Mexiko dnešní	16
Plutarso Elias Calles	20
Proticírkevní zákony mexické	29
Vyznavači a mučedníci	36
První vyhnanci	36
Hromadné vraždění katolíků	37
Zatýkání biskupů a kněží	39
Statečná matka křesťanská	41
Protináboženská zášť	43
Červený týden v Mexiku	43
Jako za dob Neronových	45
Vraždění bez soudu	46
Krev mučedníků — semenem nových křesťanů	48
Callesova licoměrnost	53
Úkladné zavraždění kněze	54
Lindbergh a pahýly useknutých kněžských rukou	56
Dvě hodiny proti puškám	59
Pálení vesnic. Řádové sestry vojenskou kořistí	60
Doslov	62

2. Vyobrazení.

Fernando Cortez	7
Montezuma II.	18
President Calles	21
Generál Obregon	28
Kathedrála v Mexiku	49

SPIS

O STIGMATISOVANÉ TEREZII NEUMANNOVÉ Z KONNERSREUTHU

v y š e l j i ž
v V I. d o p l n ě n ě m
v y d á n í.

O b s a h : Události v Konnersreuthu. • Stigmatisace.
• Extase. • Život bez pokrmu. • Úsudky lékařské. • Úsudek theologický. • Nejnovější události v Konnersreuthu. • Vánoční vidění Terezie Neumannové r. 1927. • Komunisté a fakir Diebel proti Konnersreuthu.

Spis jest ilustrován a psán očitými svědky dpp.: Jos. Plojharem a V. Řepou, slohem všeobecně přístupným, takže se hodí výborně k hromadnému šíření v nejširších vrstvách lidu.

Cena Kč 4.-, na 10 exemplářů jedenáctý zdarma.

Peníze lze poslati v dopise v poštovních známkách, k větším objednávkám přiložíme složní lístek.

Objednávky zašlete na adresu :

**ADMINISTRACE ČAS. „HLAS LIDU“
V Č. BUDĚJOVICÍCH, ČESKÁ UL. č. 16,
poštovní schránka č. 70.**

Veledůstojný pane !

Dovolujeme si zaslati Vám na ukázkou časový spisek: „Boj proti kříži aneb Utrpení katolické církve v Mexiku“ a prosíme snažně, račte si jej zakoupiti, stojí pouze Kč 4.—; složní listek jest přiložen. Zároveň, prosíme, račte spisek také doporučiti svým osadníkům, neboť může vykonati mnoho dobrého, při nejmenším varovati před podobnými poměry u nás. Na 10 výtisků jedenáctý dáváme nádavkem.

Současně upozorňujeme, že asi za měsíc vydáme z péra vdp. Řepy pojednání o Přestěnickém případě. Cena bude také asi Kč 4.—.

Objednávky vyřizuje výhradně

v hluboké úctě podepsaná

Administrace časopisu „Hlas Lidu“

v Čes. Budějovicích, Česká ulice 16,

pošt. schránka č. 70.

VZDĚLAVACÍ KNIHOVNA „HLASU LIDU“

vychází ve lhůtách libovolných, nejméně však čtyřikrát do roka. Obsah její věnován jest důležitým zjevům ze současného života náboženského i veřejného.

Dosud vyšlo :

1. **O stigmatizované Terezii Neumannové z Konnersreuthu.** VI. vydání. Viz předešlou stránku!
2. **Boj proti kříži aneb Utrpení katolické církve v Mexiku.** I. díl. Cena Kč 4.-, na 10 výtisků jedenáctý zdarma.

Dále se připravuje:

4. **Boj o katolickou školu.**
3. **Československá pouť do Svaté země.**

Adresa, pro objednávky:

ADMINISTRACE ČASOPISU „HLAS LIDU“
V ČES. BUDĚJOVICÍCH, ČESKÁ UL. ČÍS. 16,
pošt. schránka č. 70.

Rozšiřujte tuto knihovnu, aby nechyběla v žádné domácnosti!